

Mester Györgyi

Erdei farsang

Lassan végéhez közeledett a tél, s elérkezett a február.

Az erdei iskola tanulóinak nagy meglepetésére és örömére, **Bölcs Bagoly igazgató úr** bejelentette: az iskola történetében először, hogy farsangi bált rendeznek, amelyre minden nagyobb diák - akinek este hétkor még nem kell ágyban lennie -, eljöhet, részt vehet.

A nebulók azonnal elkezdtek tanakodni, milyen ruházat is lenne számukra a legmegfelelőbb, amivel meg lehetne nyerni a jelmezes versenyt.

A mókuszgyerek az anyukáját nyaggatta, hogy találjon ki számára valami különleges maskarát, **a nyúlfióka** idősebb testvéreitől várt tanácsot, **a szarka** madárismerőseitől tudakolta, hogy mit javasolnak. A már **süldő vaddisznó** bízott annyira magában, hogy ki fogja találni, milyen jelmezzel nyerheti el az első helyet, de hasonlóképpen gondolkodott erről a többi tanuló is, **a rókafi, a kis pocok, a fiatal gólya, a gyíkocská és a két éve született őzgida is**, aki már „öregdiáknak” számított.

Talán senkire nem volt azonban nagyobb hatással a farsang híre, mint **Macira, a kis medvebocsra**. Az örömébe azonban nem kis szomorúság vegyült. Ő ugyanis még csak a következő évtől számított felsős diáknak, így nem vehetett részt a jelmezes bálon. Neki bizony már hét órakor kiosztották a

pizsamát, és aludnia kellett, hogy másnap friss legyen, és figyelni tudjon a tanórákon. Bánatosan hallgatta az erdő szerte terjedő híreket, hogy ki, hol, miféle anyagokat - színes tollat, bolyhos szőrmét, mohát, tarka leveleket - szerez be, hogy minél szebb, mutatósabb legyen a jelmeze.

Aztán eljött a nagy nap.

A rendezvény helyszínén, a tágas tisztáson, gyülekezni kezdtek a nézők, többnyire a diákok szülei, ismerősei, rokonai, vagy csak úgy, a báméskodók, akik kíváncsiak voltak arra, ki lesz az első helyezettje a jelmezes versengésnek.

Az égre feljött a hold nagy, kerek, ezüst gömbje, és szépen megvilágította a rétet. De mivel az esti ég kissé felhősnek ígérkezett, a szervezők más világításról is gondoskodtak, arra az esetre, ha a fáradékony öreg hold időnként elbújtatná fényes orcáját egy-egy felhőpárna mögé. Erre ott voltak a körben keringő **szentjánosbogarak**, akik önként vállalták, hogy kis lámpásaikkal emelik az est fényét. **A muzsikáról énekes madarak, rigók, csalogányok, fülemülék** gondoskodtak, akik a ciripelő **tücskökkel és kabócákkal** felváltva szolgáltatták a zenét a táncolni vágyóknak. Az ehető ropogtatni és rágcsálni valót, a nézősereg és a szülők hozták a vigasságra.

Hamarosan megérkeztek a jelmezt viselő tanulók is.

Az elsőnek bevonuló **nyuszi** jelmezes kisdiaókat mindenki megtapsolta, bár a jelmez alól időnként kibúvó, rozsdaszínű, zászlóként lebegő farkinca némi meglepetést okozott. Azt azonban senki sem látta, amikor a pódiumról való levonulás után, ő a feltálat magkészlethez vonult, és lelkesen ropogtatni kezdte kedvenc héjas mogyoróját.

A második fellépő egy **mókus** volt. A jelmezes fark ugyan kissé kurtára sikeredett, de a fején lévő pántocskán, mely a hosszú füleket volt hivatott rövidíteni, senki nem ütközött meg. Azt meg végképp nem látta senki, amikor a jelmezes mókuska elosont répát csenni a nagy közös tálból.

A következő jelmezes egy strucc volt. A háta szépen púposodott, ahogy az egy strucchoz illett, hasa alól azonban furesamód vékony, hosszú lábak bújtak elő, a fején pedig, elöl, hosszú, piros csőr ékeskedett. Azt nem várta el tőle senki, hogy a fejét - a strucc jó szokásához híven - a homokba dugja, de kis meglepetést azért okozott azzal, amikor az ételek közül, éhe csillapítására, az apró, ezüstpikkelyes halacsát választotta ki magának, és amikor jól lakott, bizony elhangzott egy halk kelep-kelep is.

Hátra volt azonban még jó pár jelmez.

Következőnek **egy kerek hasú, zöld békajelmezes alak** lépett a tisztás közepén felállított pódiumra. Az orcája két oldalán lévő nagy gombóc arra utalt, éppen felfújta magát, de erről utóbb kiderült, magokkal volt tele, amit a későbbiekben még tovább töltögetett a nagy, közös tálból.

A holdvilágos tisztáson ekkor **egy róka jelent meg.** A farka ugyan neki is igen rövidke volt, hasonlóan a mokuséhoz, de mintha még a nyaka is megnyúlt volna. Nagyon ijedtnek tűnt, és megszeppenve azonnal szabadkozni kezdett, amikor - vörhenyes bundája félrecsúszván - kiderült, a hasa oldalán barna alapon, fehér pettyecskek látszanak.

Az újabb jelmezes **egy nagytermetű sün** volt, akinek égnek álló tüskéi igen jól mutattak, csak a fején lévő kendő volt szokatlan. Ez azonban alapos szemlélődést követően magyarázatot nyert, merthogy az álla alatt lógó kis fehér agyarakat volt hivatott eltakarni.

Egy ugyancsak feltűnő jelmezt viselő, **piros-fekete hátú kígyó** hasa alól zöld, karmos lábacsák tűntek elő. Ez a ritkafajta kígyó - vélhetően, bevett szokásához híven -, bizony gyakran nézegetett hátrafelé, nem tört-e még le a farkincája.

De ezen senki nem ütközött meg, mint ahogy azon sem, hogy **a fehér galambnak fekete, hosszú farka volt**, és burokkolás helyett cserregett. Ez utóbbi madár, kicsivel később - óvatosan, hogy meg ne lássák -, az ennivalók között lévő málnástál fényes kiskanalát kerülgette, mint aki nagyon kíváncsi rá, hogy az az övé legyen, magával vihesse.

A nézelődők megcsodálhattak még néhány valóban kedves jelmezt, tarka tollakkal fedett négylábú madarakat, szőrös kétlábúakat, színes levéllel beborított csúszómászókat, amikor váratlanul **egy helyes medvebocsos figura** jelent meg a tisztás szélén.

A bál szervezői azonnal középre invitálták, jól megnézték, megforgatták, de úgy tűnt, az újonnan jött versenyző jelmeze több mint tökéletes. Nem lógott ki az alól bizony semmi. Sem oda nem illő lábacska, sem a kelleténél hosszabb fark nem látszott ki az ügyes maskara alól.

Az alak meg sem szólalt, még akkor sem, amikor eredményt hirdettek, és őt kiáltották ki a verseny győztesének. A struccruhás versenyző azonban csak nem állhatta meg, hogy oda ne csípjen a kerek, szőrös mackófülekhez. A jövevény felszisszent. A nyuszi jelmezes szintén féltékeny volt, ő a bundájába markolt bele próbaképpen, hátha leesik a jelmez, és meglátják, kit takar. Végül az óriás, fején kendőt viselő sündisznó, aki szintén nagyot csalódott, hogy jelmezével nem kapott első helyezést, rálépett a bocs lábára. Akkor az a meglepetéstől és a fájdalomtól váratlanul elbrummogta magát.

Az ezüst hold éppen kibújt felhőpárnája alól, nappali fénnel árasztva el a tisztást, amikor a nézők meglepődve rájöttek, hogy **a tökéletes medvejelmezes alak nem más, mint Maci, a fiatal medvebocs**. Hát kiderült a turpisság. De nem volt ez igazi csalás, csupán a kicsi medvebocs nem tudott ellenállni a kíváncsiságának, hát elszökött otthonról, hogy fiatal kora ellenére, ő is láthassa az erdei iskola első farsangi bálját.

Végül ez alkalommal nem osztották ki a jelmezverseny első díját. Bölcs Bagoly igazgató úr azt mondta, tekintse minden résztvevő magát nyertesnek, mert az összejövetel nagyon jól sikerült, és mindnyájan dicséretet érdemelnek az ötletes jelmezekért.

Ekkor a tisztás szélén **megjelent Maci anyukája**, aki nemrég vette észre, hogy fiacskája elszökött otthonról, hát utána eredt, hogy hazavigye.

Aznap éjjel, ágyában fekvé, a kis bocs arról álmodott, hogy a következő farsangon valóban az ő jelmeze lesz a legjobb, és megérdemelten kapja majd meg a nyertesnek járó jutalmat, az első helyezést.